

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., „P.,** IČO: X., právne zastúpenej F. P., s. r. o., „G., IČO: X., proti povinnému: **M. L., nar. X., bytom D. o vymoženie sumy 420,,90 eur s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8Er/288/2004, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 27. júna 2012, č. k.: 6CoE/55/2012-39, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Návrh oprávneného na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Povinnému sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom, doručeným súdnemu exekútorovi dňa 16. novembra 2004 požiadal oprávnený súdneho exekútora Ing. Bc. K. N. o vykonanie exekúcie vo svoj prospech na základe exekučného titulu ktorým bola notárska zápisnica Notárskeho úradu JUDr. J. K. so sídlom v B. č. N 1760/2004 NZ 64427/2004 zo dňa 13. augusta 2004.

Okresný súd Topoľčany dňa 23. novembra 2004 udelil súdnemu exekútorovi poverenie č. 5406 000334* na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť 420,90 eur (12 680,-- Sk) s 0,25% úrokom z omeškania denne zo sumy 520,48 eur (15 680,-- Sk) od 10. februára 2004 do 15. apríla 2004 vo výške 84,58 eur (2 548,-- Sk) s 0,25% úrokom z omeškania denne zo sumy 420,90 eur (12 680,-- Sk) od 16. apríla 2004 do zaplattenia, zmluvné pokuty 2,99 eur (9,-- Sk), trovy predchádzajúceho konania 120,36 eur (3 626,-- Sk) a všetky účelne vynaložené trovy exekúcie.

Okresný súd Topoľčany uznesením zo dňa 23. augusta 2007 č. k.: 8Er 288/2004-19 rozhodol o zmene súdneho exekútora z pôvodného Ing. Bc. K. N. na súdneho exekútora JUDr. R. K.

Uznesením č. k.: 8Er 288/2004-25 zo dňa 29. marca 2012 Okresný súd Topoľčany vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že zo súdneho spisu a inej rozhodovacej činnosti súdu (č. k.: 12Er 671/2004-47) zistil, že je potrebné posudzovať platnosť notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom predmetného exekučného konania a ktorá bola spísaná dňa 13. augusta 2004 ako osvedčenie o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou s tým, že táto notárska zápisnica spísaná na žiadosť Mgr. T. K., konajúceho na základe plnej moci, udelenej v zmluve o úvere, a to v mene povinnej osoby, ktorá splnomocnila Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu a podľa tejto notárskej zápisnice Mgr. T. K. v mene povinnej osoby vyhlásil, že uznáva dlh voči oprávnenej osobe v celkovej výške 628,83 eur (18 944,-- Sk), z čoho úver a poplatok predstavujú 420,90 eur (12 680,-- Sk) a táto suma sa bude úročiť úrokom z omeškania vo výške 0,25% denne od 16. apríla 2004 do zaplatenia. Ďalej z notárskej zápisnice vyplýva, že celý dlh pozostáva z istiny neplateného úveru, poplatku z úveru, trov právneho zastúpenia a trov za spísanie notárskej zápisnice bez toho, aby boli tieto jednotlivé položky bližšie špecifikované a povinná osoba sa zaväzuje dlh splatiť v lehote do 23. augusta 2004 k rukám oprávnenej osoby. Súčasťou tejto notárskej zápisnice bola zmluva o úvere zo dňa 8. januára 2004, ktorá okrem iného obsahuje splnomocnenie dlžníka pre advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

Po oboznámení sa so spisom dospel súd prvého stupňa k záveru, že notárska zápisnica, ktorá je exekučným titulom, je neplatným právnym úkonom, pretože odporuje zákonu, zároveň zákon obchádza, a preto na základe takéhoto neplatného právneho úkonu nie je možné viesť exekúciu, a preto súd vyhlásil za neprípustnú a zároveň ju zastavil. Mal za to, že v danom prípade existoval reálny rozpor v záujmoch povinného a v záujmoch Mgr. T. K., ktorý zastupoval povinného pri spisovaní notárskej zápisnice, i keď povinný ho splnomocnil na tento právny úkon ešte v zmluve o úvere. Samotné splnomocnenie neobsahovalo

špecifikáciu právneho záväzku, t. j. výšku pohľadávky a príslušenstva a taktiež v notárskej zápisnici je uvedená iba celková výška pohľadávky bez špecifikácie poplatku z úveru, trov právneho zastúpenia a trov za spísanie notárskej zápisnice. V prípade Mgr. T. K. ako splnomocnenca ide o osobu známu iba oprávnenému a vybranú výlučne oprávneným, bez možnosti ovplyvnenia tohto výberu povinným a povinný s touto osobou ani neprišiel do kontaktu a je pre neho absolútne neznáma, a preto takáto osoba nemôže konať v záujme povinného, ale iba v záujme oprávneného a na základe jeho žiadosti bez toho, aby hájila záujmy povinného. Záujmom splnomocnenca je konať v súlade s požiadavkami oprávneného a za toto konanie si podľa splnomocnenia vyúčtuje trovy právneho zastúpenia pri spísaní notárskej zápisnice, a preto v záujme splnomocnenca je, aby došlo v každom prípade k spísaniu notárskej zápisnice, pretože z toho finančne profituje, a naopak, záujmom povinného nie je dospieť až k spísaniu notárskej zápisnice, pretože tým sa mu neúmerne zvyšujú náklady v súvislosti so splácaním úveru a na základe notárskej zápisnice má oprávnený možnosť domáhať sa zaplata pohľadávky v exekučnom konaní i bez toho, aby o povinnosti dlžníka rozhodoval najskôr nezávislý súd. Záujmy splnomocnenca a splnomocniteľa sú teda diametrálne odlišné, a preto Mgr. K. nie je spôsobilý zastupovať dlžníka pri spisovaní notárskej zápisnice a z toho dôvodu je tento právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a nemôže slúžiť ako exekučný titul.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Nitre ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením zo dňa 27. júna 2012, č. k. 6CoE/55/2012-39 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil a z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považoval za potrebné uviesť že exekučný súd je povinný zaoberať sa v každom štádiu exekučného konania tým, či tu nie je nejaká prekážka, pre ktorú by exekúcia ďalej prebiehať nemala, pretože opak by mohol byť v rozpore s platným právom. Ak exekučný súd už vydal poverenie na vykonanie exekúcie a až následne zistí nedostatky exekučného titulu, ide síce o pochybenie exekučného súdu,

ktorý predmetné poverenie vôbec nemal vydať, ale zároveň toto svoje pochybenie môže a musí exekučný súd odstrániť len tak, že exekúciu zastaví, príp. zastaví v časti. Exekučný súd musí počas celej doby vykonávania exekúcie dbať o to,.. aby sa exekúcia vykonávala v súlade so zákonom. Keďže v danom prípade išlo o absolútne neplatný právny úkon a absolútna neplatnosť právneho úkonu sa nepremlčuje, súd prvého stupňa mohol zastaviť exekúciu v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania.

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi nie je takým procesným rozhodnutím, ktoré by v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. tvorilo prekážku veci rozsúdenej, a preto námietku oprávneného, že súd prvého stupňa posudzoval vec, o ktorej už raz rozhodol, vyhodnotil ako nedôvodnú, rovnako tak považoval za nedôvodnú aj námietku oprávneného, že platnosť predmetného plnomocenstva bola posúdená notárom. Zdôrazňuje, že súd nie je viazaný právnym názorom notám pri spisovaní notárskej zápisnice.

Povinnosť plnenia na základe notárskej zápisnice možno charakterizovať ako plnenie ktoré má svoj základ v procesnom práve, teda bez vzťahu na hmotnoprávny titul. Notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti má povahu verejnej listiny a ako každá verejná listina aj notárska zápisnica osvedčuje pravdivosť údajov v nej uvedených až do doby, pokiaľ nie je preukázaný opak. Aj pri posudzovaní notárskej zápisnice sa preto uplatňuje prezumpcia správnosti. Notárska zápisnica je spôsobilým exekučným titulom vtedy, ak mimo formálnych podmienok vykonateľnosti spĺňa podmienky materiálnej vykonateľnosti. Jednou z podmienok materiálnej vykonateľnosti je, aby notárska zápisnica obsahovala právny záväzok (stanovenie konkrétnej povinnosti zo záväzkového právneho vzťahu vzniknutej na základe určitej právnej skutočnosti), ďalšími sú označenie oprávnenej osoby, povinnej osoby, právneho dôvodu, predmetu a času plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, ktorý je najdôležitejšou náležitosťou exekučnej notárskej zápisnice, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu spôsobilú byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Uvedeným prejavom vôle povinného sa teda završuje vznik exekučného titulu.

Odvolačí súd po preštudovaní spisu zistil, že splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice nie je platné. Splnomocnenie Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu je uvedené v predtlačí Zmluvy o úvere, a tak povinná osoba nemala

možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a už podpisom zmluvy sa vopred vzdala svojich práv namietat' akúkoľvek skutočnosť týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Nie je z neho možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú a následne posúdiť, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi, alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie, vyplývajúce z plnomocenstva a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpeného. Ak v čase uzavretia dohody o plnomocenstve neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, v tom čase nemohol povinný realizovať svoje právo dlh uznať alebo nie, a ani nemohol splnomocniť inú osobu na uznanie dlhu. V čase spísania notárskej zápisnice ako exekučného titulu už musí právny záväzok existovať. Notárska zápisnica nespĺňa požiadavky uvedené v 41 ods. 2 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Aby bola notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti spôsobilým exekučným titulom, mala byť spísaná povinným a oprávneným, a v žiadnom prípade nemohla byť spísaná zástupcom povinnej Mgr. T. K., nakoľko notársku zápisnicu ako exekučný titul možno spísať iba s povinnou osobou, prípadne s osobou, ktorej povinná osoba udelila na tento prípad špeciálne plnomocenstvo, ktoré ju osobitne splnomocňuje na podpísanie notárskej zápisnice. Podpis na takomto plnomocenstve musí byť notárom osvedčený. Právny záväzok a ďalšie zákonom požadované náležitosti musia byť v notárskej zápisnici špecifikované najmä z hľadiska obsahu. Výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou a exekúciou je podstatnou náležitosťou notárskej zápisnice. Ide o jednostranný a neodvolateľný úkon povinnej osoby. Keďže v notárskej zápisnici absentuje podstatná náležitosť, nedá sa táto považovať za spôsobilý exekučný titul, a preto je exekúcia neprípustná a musí byť zastavená. Notárska zápisnica, na podklade ktorej sa oprávnený domáha nároku voči povinnej osobe, nie je spôsobilým exekučným titulom, keďže odporuje zákonu, konkrétne § 22 ods. 2, § 23 a § 39 Občianskeho zákonníka.

Poukazujúc na vyššie uvedené dôvody odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa správne rozhodol, keď exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil, a preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne v zmysle 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Oprávnený ďalej uviedol, že z dôvodu krátkosti času a hrozby uplynutia lehoty na podanie dovolania podal dovolanie zo všetkých zákonom prípustných dôvodov dovolania, pričom napadnuté uznesenie napadá v celom rozsahu. Vo vzťahu k jednotlivým dôvodom dovolania, oprávnený poukázal na argumentáciu použiteľnú vo vzťahu k dovolacím dôvodom, ktorá je uvedená v podanom odvolaní. Zároveň uviedol, že v krátkom čase súdu predloží doplňujúcu právnu argumentáciu k jednotlivým dovolacím dôvodom.

Podaním doručeným na súd prvého stupňa 16. októbra 2012 oprávnený bližšie špecifikoval a doplnil dôvody dovolania. Oprávnený poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 120/2012-12. Oprávnený tiež poukázal na ust. § 41 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré bolo doplnené zákonom č. 384/2008 a ktoré k úpravám účinným od 15. októbra 2008 sa podľa § 240a na notárske zápisnice vyhotovené pred 15. októbrom 2008 nevzťahuje. Oprávnený ďalej uviedol, že zákon umožňoval a aproboval notársku zápisnicu, ktorá vznikla z právneho úkonu, predmetom ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov a umožňovalo jej exekúciu, ktorá sa mohla určite týkať sumy predstavujúcej poskytnuté peňažné prostriedky a úrokov z omeškania, ako aj peňažných sankcií (napr.

zmluvných pokút). Zákaz exekúcie zmluvných pokút na základe notárskych zápisníc ustanovil zákonodarca zákonom č. 384/2008 Z. z. až od 15. októbra 2008, a to len vo vzťahu k notárskym zápisniciam spísaným pred týmto dňom.

Oprávnený má, vychádzajúc zo smernice Rady 93/13/EHS, za to, že ustanovenie zmluvy o úvere, ktorým dlžník – povinný splnomocnil tretiu osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene v jeho mene uznal dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani na základe ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani ust. § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Oprávnený má za to, že ak má exekučný súd opačný názor, musí vo svojom rozhodnutí jednoznačne uviesť, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v konkrétnych právach a povinnostiach zmluvných strán podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a) až r) Občianskeho zákonníka, resp. navyiac o akú neprijateľnú podmienku ide.

Oprávnený ďalej tvrdí, že súd vo svojom uznesení, ktoré dovolaní napáda, nesprávne právne posúdil vec (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) práve ohľadom jeho právnej kvalifikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, relevantných ustanovení právnych predpisov EÚ a Súdneho dvora EÚ.

Zároveň má oprávnený za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie.

Na základe právnej argumentácie, uvedenej v dovolaní, oprávnený navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj označené uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu bola oprávnenému priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Oprávnený tiež navrhol, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky v znení aký je uvedený v dovolaní. Oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust.

§ 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. júna 2012, sp. zn. 6CoE/55/2012, a to so zreteľom na uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu,.. ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné. pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v zmysle § 239 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

Vzhľadom na obsah dovolania, ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený vo svojom dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/, e/ a f/, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z oprávneným uvedených procesných väd. Oprávnený vady v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a tieto nezistil ani Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Oprávnený namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ust § 7 a § 8 O. s. p. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych

vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona, napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka oprávneného o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Oprávnený ďalej namieta, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p., t. j. že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. ustanovuje, že len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej teda bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednávaná. V zmysle tohto zákonného ustanovenia ide o rovnakú (tú istú) vec vtedy, ak ide v novom konaní o ten istý nárok alebo stav, v ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka toho istého predmetu konania a tých istých účastníkov. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď

ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t. j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, keď bol skutok súdom posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ako majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia (z dôvodu singularnej alebo univerzálnej sukcesie) účastníkov, ktorí sú (boli) účastníkmi už skončeného konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: P., s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: X., zastúpeného: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnému: M. L., nar. X., bytom D. Jurkoviča 2362/4, 955 01 Topoľčany, o vymoženie sumy 420,90 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8Er/288/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 27. júna 2012, č. k. 6CoE/55/2012-39 na základe exekučného titulu, ktorým je Notárska zápisnica uložená v Zbierke listín pod číslom N 1760/2004, NZ 64427/2004, nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. V predmetnej veci sa nejedná o vec rozsúdenú.

Rozsúdená vec by bola vtedy, ak by existovalo iné rozhodnutie krajského súdu, ktoré by už rozhodlo inak v predmetnej veci, v konkrétnom konaní, teda že by existovali dve rozhodnutia. Z uvedených dôvodov námietka oprávneného v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. je nedôvodná.

Vo veci (ne)súladnosti exekučného titulu Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že je povinnosťou súdu v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadnuť na to, či existujú formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Nevyhnutným predpokladom na vedenie exekúcie voči povinnému je existencia spôsobilého exekučného titulu (§ 41 Exekučného poriadku). Exekučný súd v rozsahu jemu danej prieskumnej činnosti (či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne

a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný vecne legitimovaní) skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44), na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50) a taktiež na prípadný návrh povinného na odklad či zastavenie exekúcie (§ 58). ***Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (t. j. v každom štádiu konania na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, musí nezákonne vedenú exekúciu aj bez návrhu zastaviť.***

Podstatnou a z hľadiska posúdenia správnosti úvahy odvolacieho súdu relevantnou skutočnosťou je, že splnomocnenie, ktoré udelil povinný v zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinný splnomocnil tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnému bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietat výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté v zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho odvolací súd považoval za neplatné. Prvostupňový súd poukázal aj na rozpor záujmov povinnej a „ňou zvoleného“ zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s čím sa dovolací takisto v plnom rozsahu stotožňuje. Okrem už konštatovaných väd „udeleného“ plnomocnenstva na dôvažok je potrebné spomenúť i zásadnú skutočnosť, že povinného zmluvná voľnosť pri „zvolení“ si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri nožnej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o jeho slobodnej vóli pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinného, ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Pokiaľ teda plnomocnenstvo udelené platne nebolo, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených „splnomocneným zástupcom“ v mene splnomocniteľa nadobudnúť právne účinky pre osobu v mene ktorej „konala“. Ak teda z neplatne udeleného plnomocnenstva nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu

v mene povinného, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohla v rámci exekúcie domáhať.

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené oprávneným namietanou vadou uvedenou v ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Ďalej je oprávnený toho názoru, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Ak takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tzn., že v danej veci bol návrh na začatie exekučného konania podaný. Je potrebné uviesť, že exekučný súd v danej veci postupoval na základe ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať, v spojení s ust. § 58 ods. 1, podľa ktorého exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Námietka oprávneného o existencii vady uvedenej v ust. § 237 písm. e/ O. s. p. nie je preto opodstatnená.

Oprávnený v dovolaní tiež namieta, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym

poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že exekučný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré

rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., § 167 ods. 2 O. s. p. a § 211 O. s. p.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nespôsobilosti exekučného titulu, a následné zastavenie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Oprávnený v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a požiadal Súdny dvor Európskej únie a na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS a čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a predložil prejudiciálne otázky, ktorých znenie v podanom dovolaní špecifikoval.

K tejto námietke Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada

Súdy dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť notárskej zápisnice a posúdenie predmetného splnomocnenia, na základe ktorého bola notárska zápisnica spísaná, ako neprijateľnej podmienky. Posúdenie predmetnej námietky oprávneného a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdného dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy, platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, vzhľadom na dostatočnú úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a návrh oprávneného preto zamietol.

Oprávnený v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii

tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke oprávneného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávneného boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávneného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Darina Ličková,.. v.

r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová